

Johan Drozdek

* 1958

Okružni sud Sombor K-15/88 14.03.1988.

silovanje i ubistvo devojčice 71/2 i 28/2/4 KZV

s.k. izvršena 14.02.1992 u Somboru

izvor: dopis Okružnog zatvora u omboru Ministarstvu pravde Srbije od 12.03.2007
(u odgovoru Ministarstva pravde na moj zahtev za podatke o s.k.)

KARAVUKOVO - Vest o svirepo mučenoj, silovanoj i umorenoj Katarini Janković (3) iz Beograda, poput najoštrijeg trna, zabola se u dušu svakog prisebnog čoveka, a porodici Salijević iz Karavukova raskrvarila ranu staru osamnaest godina.

Njihova kći Ivana, te 1987. godine, imala je samo pet i po godina kada ju je meštаниn Johan Drozdek (31) silovao i ubio. Streljan je 1992. godine. Bila je to poslednja smrtna kazna u Srbiji i okolini, jer je ovaj, najdrastičniji oblik kažnjavanja, ubrzo izbrisan iz našeg zakonika.

I dok je naša javnost manje-više raspolučena polemikom - treba li Mališu Jevtovića, ubicu male Kaje Janković, ipak kazniti smrću, Ivanin otac Džemail Salijević (49), drhtavom rukom upire prstom u crno-belu sliku svoje kćerke na nadgrobnom spomeniku i, ne ostavljajući nikakvu dilemu, kaže:

- Monstrumima nije mesto među živim ljudima. Ako je neko jednom prekoračio granicu ljudskosti, taj nikada više ne može natrag, među ljude.

IVANA BEZ IMENA

KARAVUKOVO u Bačkoj, na osamdeset petom kilometru puta Novi Sad - Sombor. Meštana 7.000, mahom kolonista sa jugozapada Srbije. U omanjoj grupi Roma su i Salijevići. Puna ih je kuća: Džemail i njegova druga supruga Marija imaju ukupno šestoro "moje, tvoje i naše dece": Silvana (30), Verka (25) i pokojna Ivana iz prvog su Džeminog braka sa Katicom. Posle Ivanine smrti, Katica je dobila slom živaca. Uspela je da na svet doneše još jednu kćerku kojoj je nadenula ime postradale sestrice i sina Džemaila (11), ali dva nova života nisu bila dovoljan melem za ranu zbog izgubljene mezimice. Katica je umrla dve godine pošto je nad Ivaninim ubicom Drozdekom izvršena smrtna kazna. Na podlaktici njenog supruga Džeme ostaće zauvek istetovirano njeno ime.

- Nikada više nismo u kući glasno izgovorili ime Ivana - otkriva Džemail. - Ovu malu što se rodila posle, zovemo svakako, samo ne imenom, da je ne ureknemo, a ona brizne u plač svaki put kada neko pomene njenu pokojnu stariju sesticu.

Deci, međutim, treba majka, pa se u Salijevićev kućerak sa dva sobička, koje samo zid deli od štale za krave i svinje, ubrzo uselila Marija sa svojom kćerkom Majom (12). Kati-

ca je prostodušna žena, pa je bez imalo ljubomore pristala da zajedničkoj kćerki koju je sa Džemailom izrodila pre devet godina, nadene ime svoje prethodnice Katice.

Sve i da ne žele, Slajićevi su prinuđeni da se često u mislima vraćaju u novembar 1987. godine. Naročito ovih dana, otkako je odjeknula vest o tragediji trogodišnje Kaje, prolaznici kroz ovo pitomo bačko selo, onako usput, poluglasno zapitaju Salijevićev komšiluk: - Je li ovo kuća onih Salijevića, što im je devojčica silovana i ubijena?

"ZAPAMTIĆEŠ TI MENE"

A POČETAK tog 10. novembra 1987. godine, ničim nije nagoveštavao tako crn završetak. Džemail Salijević, doneo je kući radosnu vest: položio je ispit za čuvara pruge. Eto sigurnog državnog hleba, deca i žena neće gladovati. Izašao je iz kuće popodne oko 17 sati i samo pogledom okrznuo malu Ivanu. Igrala se na ulici sa decom iz komšiluka. Ni slutio nije da poslednji put vidi svoju devojčicu. Niti da će samo nekoliko sati kasnije ona biti žrtva Johana Drozdeka, koji se u Karavukovo doselio pre dva-tri meseca iz okoline Novog Sada i odmah sprijateljio sa Salijevićima.

O došljaku Drozdeku, znalo se samo da je poreklom Poljak, da nema zanimanje i zaposlenje. Smestio se u obližnjoj kući Džemailovog pokojnog strica. Primila ga je u kuću Salijevićeva strina, koja je nekada bila udata za Drozdekovog oca. I Džemail je Johana prihvatio, kupovao mu cigarete, družio se s njim. Sve do tog kobnog dana, nisu imali veći sukob.

- Spopadao me da mu dam svoje jedino prevozno sredstvo, rasklimatani bicikl - priseća se i danas vidno potresan Salijević. - Govorio sam da ne dolazi u obzir, zapretio da ne dira bicikl koji je bio naslonjen na zid kuće, i otišao sam u centar sela.

Salijević se za svojim poslom uputio toliko žurno da nije čuo kada mu je Drozdek dobio: "Zapamtićeš ti mene!" Komšije su ga zatim videle kako na biciklu nekuda odvozi malu Ivanu. Obećao joj je čokoladicu, ako se provoza s njim. Nije je trebalo nagovarati - dva krupna crna oka zaiskrila su radošću.

Tri sata kasnije, videvši da za stolom nedostaje najmlađe dete, Džemail je počeo da je doziva. Tek kada su komšije kazale da su videle kako Drozdek odvozi devojčicu prema groblju, Džemailu se srce steglo. Komšijskim telefonom pozvao je policiju i krenuo sa meštanima u potragu.

Mrak se već dobrano nadvio nad šumarak kraj groblja, pa se Salijevićev bicikl naslonjen na jedan bagrem, nije odmah mogao uočiti. Ubrzo su naišli na stravičan prizor: beživotno telo devojčice ležalo je na travi. Krvavi tragovi na obnaženim nožicama, a najveća crvena mrlja na glavi. Na osnovu tragova na velikoj cigli, nađenoj pored Ivaninog tela, utvrđeno je da je monstrum, dete koje se otimalo i vrištalo, najpre usmrtio, a zatim silovao.

Džemailov krik nad mrtvim detetom čulo je, pričaju, celo Karavukovo. Ranjen i besan, pojurio je da nađe Drozdeka, da mu se osveti, ali ubice nigde nije bilo. Tek posle se ispostavilo da je, svestan da bi ga Džemail mogao ubiti, prugom, peške pobegao ka Somboru. Ta 32 kilometra prepešačio je za sedam-osam sati. U zoru se okrvavljen pojavio na vratim somborske policijske stanice rekavši dežurnom policajcu:

- Uhapsi me, ubio sam nekoga.

U sudnici Okružnog suda u Somboru, Drozdek nije poricao zločin. Motiv? Najpre je govorio da se jako naljutio što mu Džemail nije dao bicikl, pa u besu nije znao šta radi... Nervirala ga je i mala kada je, valjda instinktom sluteći zlo, počela da plače i sve glasnije moli da je vrati kući.

- Kajem se, nije trebalo da je ubijem - rekao je sudiji Drozdek. Sa iskrenim kajanjem ili u

nameri da omekša sudiju? Svejedno. Po tadašnjem krivičnom zakonu AP Vojvodine, 14. marta 1988. godine osuđen je na dvostruku kaznu: deset godina zatvora zbog protivprirodnog bluda nad maloletnim detetom i smrtnu kaznu zbog ubistva. Otežavajuća okolnost bio je i nalaz neuropsihijatra da je Drozdek u trenutku zločina bio uračunljiv, te da nije mentalno poremećena ličnost. Tek na suđenju se ispostavilo da je ovaj došljak u Karavukovo imao podeblji kriminalni dosije u kojem, su dominirale kraće vremenske kazne za razbojništvo ali i trogodišnja robija za silovanje starije maloletnice u okolini Novog Sada. - Kažem ja, jednom monstrum, uvek monstrum - skrhanim glasom kaže na kraju Džemail i otkriva kako i sada ponekad sanja kako je Drozdeka privezao sajlom za auto i, sto na sat, celu noć ga okrvavljenog vukao po seoskim putevima. Streljanje, ubeden je Džemail, preblaga je kazna za monstruma.

STRELJANJE U ZORU

DROZDEK je četiri godine čekao na izvršenje smrtne kazne. Odbijene su sve žalbe za pomilovanjem. Saznanje da mu je izlazak pred streljački stroj neminovan, Drozdek je primio prilično mirno. Ni 14. februara 1992., noć uoči streljanja, u somborskom zatvoru nije pokazivao nervozu. Stražari su mu skuvali nekoliko kafa, koje je lagano ispio. Nije imao poslednju želju. Delovao je staloženo kada je u zoru doveden pred streljački stroj. Nije odavno strah, reč nije izustio. Samo je nekako odsutno gledao u puščane cevi.

Njeno ime

samo šapućemo

Jovanka SIMIĆ, 30.07.2005 18:59:19

Večernje novosti,

<http://www.novosti.rs/code/navigate.php?Id=4&status=jedna&vest=78231&datum=2005-07-30>